

Arrest

**nr. 145 911 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 december 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart, dit in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

1.2. Op 3 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De thans bestreden bijlage 20 is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten’.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn partner op 26.03.2012 is afgeschreven naar Nederland.

Bijgevolg is er niemand meer waar betrokkene zich bij kan voegen en voldoet betrokkene niet langer aan de bovenvernoemde vereiste.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, “Schending van art. 40bis van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat de gedaagde de beslissing in fine motiveert als volgt:

Artikel 40bis § 2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “ Als familielid van de burger worden beschouwd: 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten”.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene zijn partner op 26.03.2012 is afgeschreven naar Nederland. Bijgevolg is niemand meer waar betrokkene zich kan bij voegen en voldoet betrokkene niet langer aan de bovenvermelde vereiste.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom hij zou moeten voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 40bis §2 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is immers gehuwd zodat onmogelijk art. 40bis §2 2° op hem van toepassing kan zijn.

Dat verzoeker zijn aanvraag ook uitdrukkelijk heeft ingediend op basis van zijn huwelijk.

Dat de bestreden beslissing derhalve antwoord op een aanvraag welke verzoeker nooit heeft ingediend.

Dat de bestreden beslissing derhalve manifest materieel foutief is gemotiveerd.

Dat bijkomend art. 40bis § 2 2° geschonden is daar het niet om een gezinshereniger op basis van een wettelijke geregistreerd partnerschap maar een gezinshereniger omwille van huwelijk.

Dat de bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard.”

2.2. Samen met de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 40 bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in plaats van naar artikel 40 bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet een materiële misslag is die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers vormt de voorwaarde voor een partner van een burger van de Unie om zich bij de burger van de Unie te voegen, een voorwaarde die ook geldt voor echtgenoten van burgers van de Unie. Immers bepaalt artikel 40 bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet : “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.”.

2.3. Verzoeker betwist niet de feitelijke vaststelling in de bestreden beslissing “Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn partner op 26.03.2012 is afgeschreven naar Nederland”. Zodoende kan verzoeker niet voldoen aan de in artikel 40 bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de echtgenoot van een EU-burger zich bij deze laatste moet voegen. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn kritiek.

Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA